

KÖDÖBÖCZ GÁBOR
„Közöttünk kegyelem”

Görömbei Andrásnak odaáttra

„Rang az ember, ezt példázza tekintet és tartás, / angyal között, barom között szabad a választás” – írja Cs. Szabó László *Firenze* című szonettjében. Amikor Görömbei András elsőéves egyetemi hallgatóként megpillantottam, leginkább a tartása és a tekintete fogott meg.

Ennek már harminchat éve, de a kép mindmáig elevenen él bennem.

Szelíden szigorú és szigorúan szelíd volt. Olyan keresetlen egyszerűséggel, megejtő természetességgel és igaz emberséggel közeledett hozzánk, hallgatókhoz, hogy nem csak tanárunknak, hanem a barátunknak is éreztük őt. És ami a legnagyobb tanáregyeniségek jellemzője: finom és elegáns gesztusokkal, szeretetteljes empátiával, konok következetességgel és személyes példamutatással terelgetett bennünket az épülésünket szolgáló, méltó és testhez álló feladatok elfogadása felé. Minden eszközzel a munka szeretetére, az erőfeszítés vállalására, az értékudatos cselekvésre nevelt, jól tudván és velünk is elhitetvén azt, hogy amit érdemes csinálni, azt érdemes jól csinálni. Megannyi tanítványa tanulhatta tőle, hogy a siker legfőbb tíz százalékban függ a tehetségtől, kilencven százalékban viszont kőkemény munka. Szakdolgozói és doktorandusz hallgatói sokat mesélhetnének arról, hogy Görömbei professzor úr útmutatásai nyomán miként s hogyan tapasztalták meg a jól végzett munka oltalmazó derűjét.

Drága Tanár Úr! Döbbenetes halálodról értesülvén az általad testvérként szeretett Nagy Gáspár *Litániás dicséző ének* című versének ide kívánczó sorai jutottak eszembe: „Volt itt minden rontás / irigység gonoszság / köpönyegforgatás / kaméleonország / barátság felbomlás / harsány szórobajlás! // De kivételt is láss! / Elkerülte romlás / Ő volna az nem más / Görömbei András: / neve tiszta zengés / hatvan év szelídség / szüntelen virrasztás / másokért lemondás / példával tanítás / megértő figyelem / susterző türelem / ritka önfegyelem / közöttünk kegyelem.” Hatvanadik születésnapodon méltán köszöntöttek mások is a pályatársak, barátok, tisztelők és tanítványok közül. Akkor még nemigen sejtettük, hogy

pályafutásod ilyen kurtúra van szabva.

Most mindannyian ugyanazt a kifosztottságot érezzük, és osztozunk a gyász fájdalmában. Veszteségünkre talán a Szentírás szolgálhat némi vigasszal és reménységgel: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.” Fényben és árnyékban megfutott éveid, példászerűen teljes életed nyomán nagyon is helytálló a Pál apostoltól való üzenet, mert nem az a lényeg, hogy ki miben hisz, hanem az, hogy az Ő nevében mit cselekszik.

A Te életed folytonos szolgálatban, állandó készenlétben, intenzív jelenlétben (lélek-jelenlétben!) telt, annak legfőbb tartalmát valóban a „tiszta zengés”, a „szelídség”, a „virrasztás”, a „lemondás”, a „tanítás”, a „figyelem”, a „türelem” és az „önfegyelem” adta.

Ezért lehettél „közöttünk kegyelem”, ezért volt az életed áldott, ezért hagyott bennünk felfoghatatlan irt a halálad.

Jómagam elmondhatatlanul sokat köszönhetek Neked. Szavakba aligha foglalható hálával és köszönettel tartozom mindazért a tapintatos figyelemért, féltő szeretetért, önzetlen segítőkészségért, jóságért és bizalomért, amivel a pályámat egyengetted. Apám helyett apám voltál évtizedeken át; mindent megtettél azért, hogy valódi képességeimmel azonos lehessenek, s hogy végtére is emberebb ember legyek. Sosem tudok meghatottság nélkül emlékezni arra, hogy egyfolytában fogtad a kezem, és akkor is bíztál bennem, amikor teljességgel kilátástalannak tűnt minden.

Végzetlen szomorúsággal, kibeszélhetetlen fájdalommal élem meg, hogy a Te tanár-emberi lényedet oly pontosan kifejező, sokaknak egyedülállóan kedves »üvegharang« nem szólal meg többé. S habár mostantól új időszámítás kezdődik, Hozzád és életpéldádhoz csak akkor lehetünk hűségesek, ha minden korábbinál jobban fel tudunk nőni a feladathoz. Hiszem és tudom, hogy odafönről is segíteni fogsz.

Görömbei András (1945–2013)
 (Kalmár Béla felvétele)